

[Ludvigsen.]

standerens Honorar og Medhjælp ved Forsøg og Undersøgelser 50 000 Kr., og til Fiskeripropaganda og Reklame er det Meningen at stille 40 000 Kr. til Raadighed. Det er jo rigtigt, at der spises for lidt Fisk i Danmark, ligesom der tilintetgøres alt for store Masser af Fisk, der ikke egner sig til Ferskfisk-Markedet, og at der ikke findes nogen industriel Virksomhed, der kan optage den store Overskudsfangst, der nu ikke kan komme til Anvendelse paa Ferskfisk-Markedet.

Dette Forslag vil kunne løse alle disse Opgaver, og løses de ikke hurtigt, er det ikke Forslagets Skyld, for det rummer alle Muligheder derfor. Jeg kan derfor paa det bedste anbefale det foreliggende Forslag til en hurtig og let Gang gennem dette høje Ting.

Fuglsang: Ser vi i den nylig fremkomne Fiskeriberetning, viser det sig, at den Linie, der har været fremherskende siden 1922, har fortsat sig gennem 1928, idet der har været en stadig Stigning i Fiskeriudbyttet, og det kan man jo kun glæde sig over. Alene Saltvandsfiskeriet har i 1928 haft en Værdi af omtrent 37 Mill. Kr. Stigningen siden 1927 for dette Fiskeris Vedkommende har udgjort 12,6 pCt. i Mængde og 8,5 pCt. i Værdi. Rundt regnet har Rødspætterne indbragt en Trediedel af Pengene og Torsk og Kuller en anden Trediedel.

Desværre har der ikke været en tilsvarende Stigning i Tilgangen til Erhvervet, idet de egentlige Erhvervsfiskeres Antal udgør 12 816, og der kun har været en Tilgang af 203 Personer, hvad der jo ikke er overvældende. I den nævnte Beretning hedder det: „I det hele har Forholdene fremdeles været gunstige for det søgaaende Fiskeri.“ Naar det er Tilfældet, maa man egentlig finde det mærkeligt, at der ikke har været større Tilgang til Erhvervet, især da det ikke kan være særlig fristende at søge over i andre, overfyldte Erhverv.

Den Opgangslinie, jeg begyndte med at nævne, har ogsaa vist sig paa anden Maade, idet Bruttoindtægten ved Fiskeriet opgives til at være i 1913 1 211 Kr. pr. Mand og i 1928 2 323 Kr. pr. Mand, hvilket vel ikke er nogen særlig fristende Bruttoaarsfortjeneste i et saa usikkert og farligt Erhverv, men dog en betydelig Opgang.

I den Rapport fra Statsministeriets Udvalg for nye Markeder, vi for nylig har modtaget, omtales Danmarks enestaaende Beliggenhed for Eksport til England og Tyskland. Man tør vel nok tilføje: Danmarks

enestaaende Beliggenhed med Hensyn til Fiskerimuligheder. Vi har baade Fiskevandene og en Fiskerbefolkning, som vi tør bygge paa i den Henseende. Fiskeriet har i nogen Grad efterfulgt Landbruget med Hensyn til at fremskaffe Kvalitetsvarer. Ser vi paa den fornævnte Rapport, falder dette meget stærkt i Øjnene.

Norge f. Eks. udførte i 1928 til England 45,7 Mill. kg Fisk til en Værdi af 17,5 Mill. Kr., og Danmark udførte 17,6 Mill. kg til en Værdi af 19,8 Millioner. Skønt vi altså kun udførte noget over en Trediedel af det Kvantum, Norge udførte, fik vi alligevel godt og vel et Par Millioner mere derfor. Disse Tal er meget opmuntrende og frister til at søge at komme videre ad den Vej. Landbruget har gennem mange Aar haft gode Hjælpere i de hjemlige Konsulenter og senere i de udsendte Konsulenter, og jeg vil tro, at vi nu maa gøre et Forsøg med Konsulenter ogsaa for Fiskeriet.

Ogsaa Propaganda for vore Fisk vil jeg gerne, vi skal støtte. Særlig i Udlandet, skønt der maaske ogsaa var Mulighed for at komme ind paa et højere Fiskeforbrug herhjemme. I Fiskeriberetningen oplyses det, at der i Tyskland har været drevet en stor Propaganda, som i Løbet af de sidste 5 Aar skulde have øget Forbruget i Tyskland fra 7,6 til 8,8 kg pr. Individ. Jeg har nok fra anden Side hørt, at der i Tyskland var ofret et Par Mill. Mk. paa Propaganda, uden at man syntes, det havde gjort nogen nævneværdig Virkning. Det tør jeg nu ikke udtale mig om. Men er der en Mulighed for en tilsvarende Fremgang herhjemme, ser jeg det meget gerne. Det kan godt være, det herhjemme ligger saadan, at det mere er et Prisspørgsmaal, idet Fisken i nogen Maade skal konkurrere med det billige Kød.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne omtalte før den Propaganda og Reklame, som Norge har gjort for sin Fisk. Naar det oplyses, at de norske Statsbaner har udgivet en Pjece om Fiskeri og Fiskens Behandling, og endda saa indgaaende, at den giver Anvisning paa, hvordan Torskehoveder skal skæres af, tør jeg nok sige, at vore Statsbaner er noget tilbage i den Retning.

Efter Forslaget skal der ansættes to Konsulenter. Jeg vilde nu gerne — men det kan der blive Lejlighed til at tale om i Udvalget —, at man skulde begynde med at ansætte een. Jeg ved ikke, om den højtæredede Statsminister har et Par Mænd, som han mener er kvalificerede til de Pladser, men jeg tror, det bliver vanskeligt at finde netop Mændene. Om der kommer noget ud